

obrátila oči v sloup. „Řekla jsem, *sledovali*.“ Zakroutila hlavou. „Věděla jsem, že se klukům, co mají v pokojích takhle uklizeno, nedá věřit. To *není* normální!“

Liz byla o krok za ní a lapala po dechu. Ohlédla jsem se na ni. „Kde je Macey?“

„Obchází co nejvíc holek a říká jím o těch pronásledovatelích,“ odpověděla Bex.

„Počkej! Cammie,“ funěla Liz, „nemůžeš jen tak odejít uprostřed rande! Co když se Zach bude o tebe bát? Nebo si bude myslet, že tě unesli?“ A pak zalapala po dechu. „Co když si bude myslet, že se ti nelíbí?“

„Liz,“ odsekla jsem, „podle protokolu máme jakoukoliv podezřelou aktivitu okamžitě hlásit bezpečnostnímu oddělení! Někdo nás v Rosevillu sleduje!“ Ta slova se mi neříkala snadno. „A Zach jednoho z nich poznal.“ Zhluboka jsem se nadechla, než jsem tu větu dořekla. „I když tvrdil, že ne.“

Vybavila jsem si výraz, který měla máma na tváři, když jsme seděly ve svitu červených pohotovostních světel během černého kódu. Už jednou v tomhle semestru někdo nebo něco ohrozilo bezpečnost naší školy, takže jsem neřešila Zachovy city, ani co by řekla madam Dabneyová na to, že opouštím kluka uprostřed rande. Neptala jsem se holek, jestli vědí, proč by měl kluk chtít políbit holku a proč by mu to ona měla dovolit.

Někdo nás v Rosevillu sledoval – na ničem jiném nezáleželo. Cítila jsem, jak se nohama odrážím od chodníku. Když jsme došly do školy, konečně jsem se otočila a uviděla, jak po příjezdové cestě dobíhají skoro všechny holky z našeho ročníku. „Měly jste pravdu,“ řekla nám Courtney, když ztěžka polkla a lapala po dechu. „Taky nás někdo sledoval.“

A všechna moje naděje o tom, že jsem se pletla – že to bylo nějaké bizarní nedorozumění – se vypařila.

Rozrazily jsme dveře do školy a já okamžitě poznala to ticho, které obvykle nastává jen během dní před začátkem školy a po ní, když jsem jedinou Gallagherskou holku bloumající po chodbách.

„Mami!“ zavolala jsem, ale můj hlas se jen nesl ozvěnou po prázdných chodbách.

Courtney s Evou vběhly do Hlavní síně. Mick s Tinou zamířily do knihovny. Já běžela do Historického sálu.

„Mami!“ zavolala jsem znovu, ale moje volání pohltily sirény, které se znovu rozezněly. Vypadla elektřina a všude se rozléhala slova „ČERNÝ KÓD ČERNÝ KÓD ČERNÝ KÓD ČERNÝ KÓD“.

Gillyin meč zajel do své nedobytné skříně, police s knihami se změnilly v trezory a okna se schovala za kovovými okenicemi.

„Cammie!“ překřičela Bex sirény i mé divoké myšlenky. „Cammie, rychle!“

Moje nejlepší kamarádka mě chytla za tuku a stáhla mě k mámině kanceláři, ale máma v ní nebyla. Nikdo neříkal: „Ahoj, broučku,“ a ani, že všechno bude v pohodě.

Otočily jsme se a seběhly velkým schodištěm dolů. Naše škola se mezitím měnila v zapečetěnou hrobku.

„Cam, kde je tvoje máma?“ zeptala se Liz, jako kdybych to snad věděla, ale nechtěla to přiznat.

„Kde jsou učitelé?“ zeptala se Bex, otáčela se a rozhlížela do všech světových stran. Tina s Evou se vyřítily z chodby. Mick, Kim a Courtney vyběhly z Hlavní síně. Za chvíli stály ve vstupní hale skoro všechny holky z našeho ročníku, ale nebyly tu žádní učitelé. Ani hlídači. Celá škola musela být venku a užívat si svobodu v Rosevillu. Vypadalo to, že jsme úplně samy.

Pak jsem na konci chodby zahlédla tmavou postavu. Kulhala a držela se zdi, aby nespadla.

„Pane Mosckowitzi?“ zakřičela Liz a s Bex k němu vyběhly.

Náš učitel se jim zhroutil do náručí. Po tváři mu stékala krev. Ležel na zemi a velmi slabým hlasem řekl: „Má ho.“

„Co má?“ zeptala jsem se přes houkající sirény.

„Seznam – disk se seznamem absolventů.“ Posadil se a chytnul mě za ramena. „Má ho. A utekl... s ním.“

A pak pan Mosckowitz omdlel.